

BHMagazino

Η ΖΩΗ ΚΑΙ
ΤΟ ΕΡΓΟ
ΕΝΟΣ ΘΡΥΛΟΥ
ΣΤΟ V&A
ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΕΤΟΚΟΥΝΜΠΟΥ Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΥΦΗΣ **Σ. 14**
IN TOTAL LIGHT Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ **Σ. 18**
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΟΙ «ΕΠΤΑ ΑΔΕΛΦΕΣ» ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ **Σ. 22**

DIOR IN LONDON

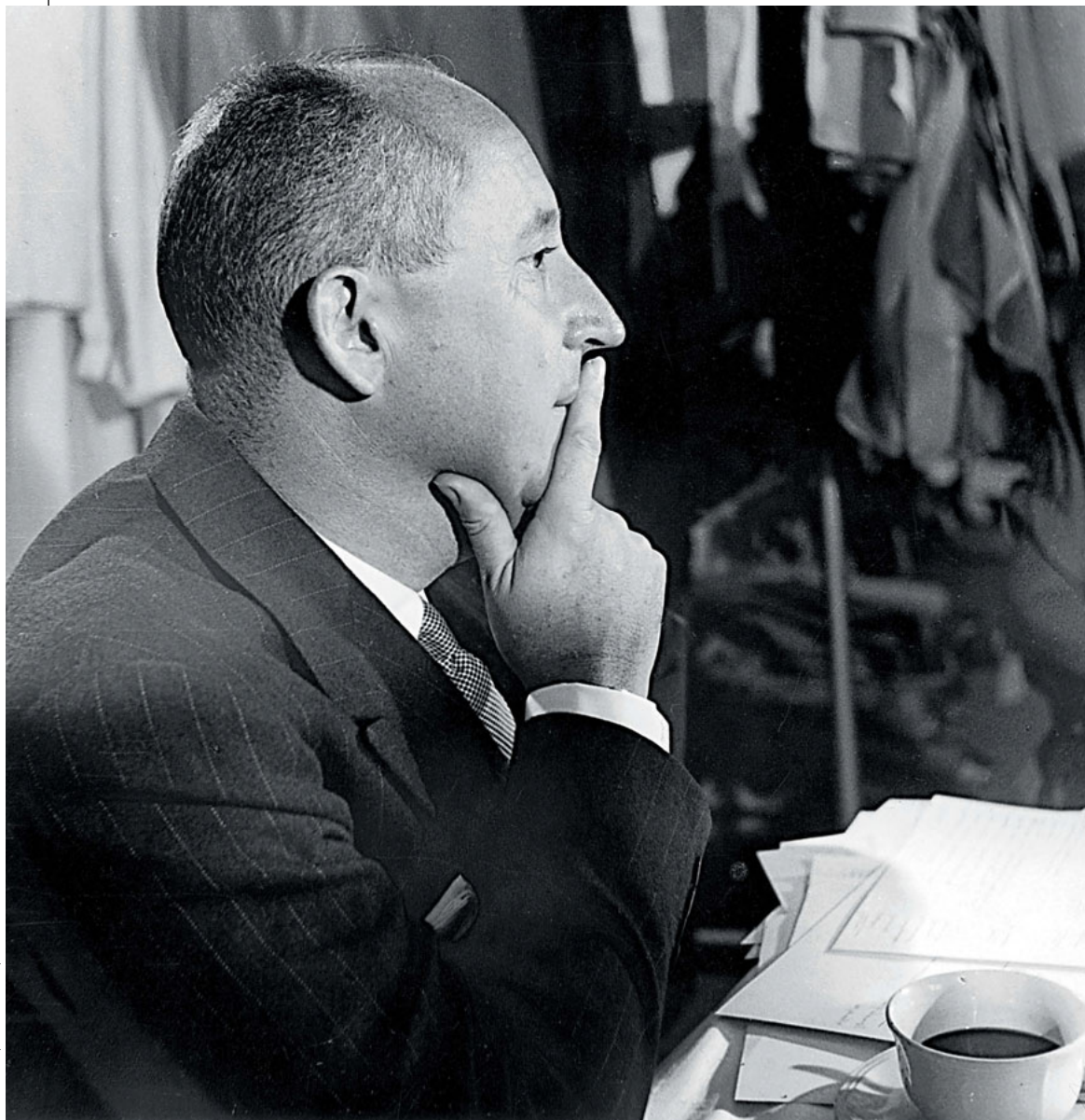
Η μεγάλη έκθεση που εγκαινιάζεται στο Μουσείο Victoria & Albert του Λονδίνου στρέφει εκ νέου την προσοχή στον σχεδιαστή που αποθέωσε τη θηλυκότητα και τη φινέτσα.

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΙΣΜΑ Μ. ΤΟΥΛΑΤΟΥ

● Ο Κριστιάν Ντιόρ στο γραφείο που διατηρούσε στο ατελιέ του στο Παρίσι, τη δεκαετία του '40.

Ο Ντιόρ ήταν προληπτικός. Συμβουλευόταν μέντιουμ και πίστευε σε οίωνους και ενδείξεις της τύχης. Έτσι, το «τυχερό αστέρι» του, ένα παλιό μεταλλικό σύμβολο που είχε βρει έξω από τη βρετανική πρεσβεία στο Παρίσι όταν ετοιμαζόταν να ανοίξει τον ομώνυμο οίκο και έκτοτε το κράτησε θεωρώντας ότι επρόκειτο για γούρι, είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά αντικείμενα της έκθεσης «Κριστιάν Ντιόρ: Σχεδιαστής Ονείρων» («Christian Dior: Designer of Dreams»), η οποία θα εγκαινιαστεί στις 2 Φεβρουαρίου στο Μουσείο Victoria & Albert του Λονδί-

νου. Η έκθεση βασίζεται στην ομώνυμη ρετροσπεκτίβα η οποία διοργανώθηκε στο Μουσείο Διακοσμητικών Τεχνών του Παρισιού το 2017 επ' ευκαιρία των 70χρονων του οίκου που ταυτίστηκε με την υψηλή ραπτική και τη φινέτσα και προσείλκυσε περισσότερους από 700.000 επισκέπτες. Ωστόσο, σύμφωνα με την Οριόλ Κάλεν, επιμελήτρια μόδας του V&A, στην προκειμένη περίπτωση «έχουμε νέο περιεχόμενο σε ποσοστό περίπου 50%, το οποίο αφορά την υψηλή ραπτική. Είναι εκπληκτικό να συνειδητοποιεί κανείς ότι καθεμία από τις δημιουργίες που θα παρουσιαστούν είναι χειροποίητη» δήλωσε χαρακτηριστικά η Κάλεν στη βρετανική «Vogue». Η έκθεση, η μεγαλύτερη σχετική με τη μόδα που φιλοξενείται στο βρετανικό μουσείο από την εποχή του εξαιρετικά δημοφιλούς αφιερώματος στον Αλεξάντερ Μακ Κουίν με τίτλο «Άγρια Ομορφιά» το 2015, περιλαμβάνει περισσότερα από 500 αντικείμενα και αναπτύσσεται σε 11 ενότητες: ανάμεσά τους ξεχωρίζει, ασφαλώς, το αφιέρωμα στο θρυλικό «New Look» και στη «γραμμή του Ντιόρ», έτσι όπως διαμορφώθηκε στα 10 χρόνια της θητείας του ιδίου στο «τιμόνι» του οίκου έως το 1957, οπότε ο θάνατος τον βρήκε πρόωρα σε ηλικία μόλις 52 ετών – από καρδιακή προσβολή, σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή. Ξεχωριστή θέση κατέχει εντούτοις η ενότητα που τιμά τη «φαντασία του χορού». Στο «Ballroom», όπως έχει ονομαστεί, θα εκτεθούν μερικές από τις πιο φημισμένες βραדיνές, μακριές τουαλέτες του οίκου με τη βοήθεια ειδικής φωτιστικής εγκατάστασης. Σε αντίθεση με τα πρότυπα του επίσημου ενδύματος στη διάρκεια του Πολέμου, ο Ντιόρ χάραξε μια έντονη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο πρωινό και στο βραδινό ντύσιμο, αλλάζοντας αποφασιστικά τις νόρμες αναφορικά με το δεύτερο. «Το βράδυ είναι η στιγμή που μπορείς να ξεφύγεις από τον ρεαλισμό της καθημερινότητας» συνήθιζε να λέει. Ιδιαίτερη ενότητα της έκθεσης, που θα διαρκέσει έως τις 14 Ιουλίου, αφιερώνεται στους έξι καλλιτεχνικούς διευθυντές οι οποίοι κράτησαν τα ηνία του οίκου μετά τον θάνατο του ιδρυτή του και αναμετρήθηκαν με μια δύσκολη, αναμφίβολα, πρόκληση: να διατηρήσουν την παράδοση του «Ντιόρ» μπολιάζοντάς την, ωστόσο, με το προσωπικό τους δημιουργικό στίγμα έτσι ώστε να συμβάλουν στην περαιτέρω εξέλιξη της φήμης. Από την τολμηρή επιλογή του νεότατου Ιβ Σεν Λοράν έως την πιο «λογική» τοποθέτηση του Μαρκ Μποάν και από τον στόμφο του Τζιανφράνκο Φερέ στον Τζον Γκαλιάνο με τις «επαναστατικές» επιδείξεις (η απόλυσή του από τον οίκο το 2011 λόγω αντισυμβατικών δηλώσεων προκάλεσε μεγάλη συζήτηση διεθνώς), κατόπιν στον «μινιμαλιστή» Ραφ Σίμονς και τέλος

MONDADORI/GETTY IMAGES/IDEAL IMAGE

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΠΙΘΕΩΝΟΥ ΚΟΥΡΤΕΣΙΣ ΟΥ ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΔΙΟΡ

«Ηθελα να κάνω τις γυναίκες πιο ευτυχισμένες και πιο όμορφες»

● Ο Κριστιάν Ντιόρ
με το μοντέλο
Σιλβί, το 1948

ΤΕΧΝΗ ΣΤΟ ΦΩΣ

Η γκαλερί Allouche Benias συνεχίζει να δίνει το δυναμικό «παρών» στον εικαστικό χάρτη της πόλης και παρουσιάζει τη δουλειά νέων ελλήνων καλλιτεχνών οι οποίοι έχουν ξεχωρίσει τα τελευταία χρόνια.

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Είναι όλοι τους νέοι, τριαντάρηδες ή σαραντάρηδες, και έχουν κερδίσει τις εντυπώσεις με το έργο τους, συχνά καθιστώντας το γνωστό ακόμη και σε ανθρώπους που δεν ακολουθούν κατά πόδας τις εξελίξεις στον εικαστικό χώρο. Η νέα έκθεση, «In total light», που παρουσιάζεται στο κτίριο Δεληγιώρη, στην οδό Κανάρη 1, εκεί δηλαδή όπου στεγάζεται η γκαλερί Allouche Benias των Ερίκ Αλούς και Γιώργου Μπενιά, αποπειράται να ρίξει φως στις ανησυχίες 12 ελλήνων εικαστικών: Στέλιος Φαϊτάκης, Παναγιώτης Λουκάς, Μαλβίνα Παναγιωτίδη, Διονύσης Καβαλλιεράτος, Vassilis H., Φίλιππος Καβάκας, Ηλίας Καφούρος, Παύλος

Τσάκωνας, Βασίλης Καρούκ, Διαμαντής Σωτηρόπουλος, Βασίλης Μαρκοσιάν, Complex Shadow (ATH Kids). Παράλληλα στο ισόγειο της γκαλερί παρουσιάζεται μια έκθεση μέσα στην έκθεση, με τίτλο «Life» και έργα του γνωστού street artist b. Όλοι τους αναζητούν τρόπους για να αφουγκραστούν τη δύσκολη πραγματικότητα που μας περιβάλλει ασφυκτικά και να τη μετουσιώσουν σε παρηγορητικά, παράφορα ή ακόμα και «παραβατικά» έργα τέχνης. Το BHMAGAZINO μίλησε σε πέντε από αυτούς.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΒΑΚΑΣ Σε μάχη με την τεχνολογία και το surf

«Πολλές φορές στο βίντεο κόλλαγε η κασέτα και δεν βλέπαμε ολόκληρο το έργο. Ενώ με το μπλοκάκι, το έργο τελειώνει. Προσω-

πικά πιστεύω ότι η ιδέα οδηγεί τον καλλιτέχνη στο μέσο, και όχι το μέσο στην ιδέα». Ο 40χρονος Φίλιππος Καβάκας δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσει πολύ για τους λόγους που προτιμάει τα παραδοσιακά μέσα εικαστικής έκφρασης. Ιδίως τη ζωγραφική, την οποία επέλεξε από νωρίς, από όταν φοιτούσε στη Σχολή Καλών Τεχνών της Θεσσαλονίκης με καθηγητή του τον Μάκη Θεοφυλακτόπουλο. Μόνιμος κάτοικος Βερολίνου τα τελευταία 13 χρόνια, έχει δώσει το εκθεσιακό «παρών» στην Ελλάδα μέσα από συμμετοχές σε ομαδικές εκθέσεις στις γκαλερί Καππάτος και Can, μεταξύ άλλων, όπως και στο Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ στη Νέα Ιωνία. Στους πίνακές του σταχυολογεί στοιχεία από τις εικαστικές του επιρροές οι οποίες δεν είναι και λίγες. «Τα πάντα Προ Χριστού. Πάρα πολλές από το 1880 και μετά και

ασφαλώς Ιερώνυμος Μπος, Γκιστάβ Κουρμπέ, Τζουζέπε Αρτσιμπόλντο, Γκόγια». Η συμμετοχή του στην έκθεση της γκαλερί Allouche Benias προέκυψε από ένα τυχαίο γεγονός, όταν γνώρισε τον Γιώργο Μπενιά και του έστειλε να δει τη δουλειά του. Το αποτέλεσμα είναι ότι στην «In total light» ο Καβάκας συμμετέχει με τρεις πίνακες μεγάλων διαστάσεων («Landscapes», «Daily Change Of A Human Being», «PostPsychPersonalPrism») και ένα κεραμικό γλυπτό («GP Head»). Τους πίνακες τους έχει δημιουργήσει με μελάνι πάνω σε καμβά και μολονότι αυτή η τεχνική δημιουργεί την αίσθηση της τυπωμένης επιφάνειας, διαβεβαιώνει ότι είναι απ' άκρη σε άκρη ζωγραφισμένοι με το χέρι. Το γλυπτό έχει τη μορφή ενός χαράκτηρα που επαναλαμβάνεται σε δύο από τους πίνακες. «Πρό-

κειται για ένα άβαταρ, ένα μυθικό τέρας που είναι κάτι ανάμεσα σε Bigfoot και πιθηκάνθρωπο ο οποίος βρίσκεται σε μάχη με την τεχνολογία». Ο Φίλιππος Καβάκας, από την πλευρά του, ρίχνεται επιπλέον στη μάχη της μουσικής surf rock με την μπάντα του, Telestons, που αυτόν τον καιρό ετοιμάζονται να κυκλοφορήσουν τον δεύτερο δίσκο τους σε βινύλιο μέσω της Ikaros Records.

b. Όταν ο δρόμος γίνεται τέχνη

Ο b. έχει την τιμητική του με μια ατομική έκθεση μέσα στην έκθεση η οποία υποδέχεται στο ισόγειο τους επισκέπτες. Ουράνια τόξα από σκουπίδια, ζώα που ξεδιψούν σε κίτρινες λίμνες και ένα καθ' όλα μαγικό, ψυχεδελικό περιβάλλον με την οικεία pop αισθητική του καλλιτέχνη. «Η βασική ιδέα ήταν να νιώσει ο επισκέπτης ότι υπεισέρχεται σε ένα τεχνητό περιβάλλον όπου επιτοίχια έργα-εγκαταστάσεις, γλυπτά και πίνακες δημιουργούν την αίσθηση μιας δυστοπικής wonderland. Ο τίτλος της έκθεσης «Life» αναφέρεται στα ίχνη που αφήνει η ανθρώπινη ζωή στον πλανήτη και είναι ένα σαφές σχόλιο για την καταστροφή του περιβάλλοντος» εξηγεί στο BHMAGAZINO ο b. Ο καλλιτέχνης που αυτοπροσδιορίζεται ως street artist, ξεκίνησε να ζωγραφίζει γκραφίτι το 1996 και από τα μέσα των 00s έχει συμμετάσχει σε δεκάδες εκθέσεις, φεστιβάλ και πρότζεκτ σε Ελλάδα και εξωτερικό. Από τις ΗΠΑ (Μαϊάμι, Νέα Υόρκη και πιο πρόσφατα στο Λας Βέγκας) μέχρι την Οσάκα, το Ρίο Ντε Τζανέιρο, ή τη 13η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής της Βενετίας. «Από την εποχή που ο Κιθ Χάρινγκ ζωγράφιζε τις φιγούρες του στα βαγόνια των τρένων της Νέας Υόρκης για να γίνει σύντομα ένας καλλιτέχνης σουπερστάρ με εκθέσεις στις μεγαλύτερες γκαλερί, το ερώτημα επανέρχεται σταθερά: «Μπορεί ένας street artist να δείχνει δουλειά του σε μια γκαλερί;». Αν έπρεπε να βάλουμε τα πάντα σε κουτάκια, για

● Ο Ζωγράφος
Φίλιππος
Καβάκας.

ΕΠΤΑ ΑΔΕΛΦΕΣ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

Οι ουρανοξύστες που έχτισε ο Στάλιν στην πρωτεύουσα της Σοβιετικής Ένωσης αναζητούν μέλλον και προοπτική στη σημερινή Ρωσία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Υπήρξαν ταιριαστές, αγαπημένες και είναι βεβαίως ακόμη διακριτή επάνω τους η φυσιογνωμία του προπάτορα που τις έφερε στον κόσμο. Οι «Επτά αδελφές» της Μόσχας – όπως είναι γνωστά τα επτά μνημειώδη κτίρια που χτίστηκαν για να εκφράσουν το μεγαλείο της Σοβιετικής Ένωσης την εποχή του Στάλιν – έζησαν μια πολυτελή ζωή, και μάλιστα σε περιόδους που ο πλούτος θεωρούνταν αποσυνάγωγος από το καθεστώς της χώρας. Στα χιλιάδες τετραγωνικά τους με τις απαστράπτουσες μαρμάρινες επιφάνειες και το ιλιγγιώδες ύψος τους έζησαν οι προνομιούχοι του καθεστώτος, με την κρατική μέριμνα για τον ευπρεπισμό των κυρίων να θεωρείται δεδομένη. Ωστόσο σήμερα, περίπου εβδομήντα χρόνια μετά την ανέγερσή τους, δεν βιώνουν όλες τα ίδια καλά γεράματα. Όπως περιγράφει άρθρο των «New York Times», ορισμένες από αυτές έχουν καταντήσει μελαγχολική σκιά του παλαιότερου εαυτού τους και μπορούν μόνο να αναπολούν τα περασμένα μεγαλεία. Ιδίως το συγκρότημα διαμερισμάτων στην πλατεία Κουντρίνσκαγια, το οποίο στην εποχή της ακμής του στέγαζε προνομιούχους του καθεστώτος όπως εργαζομένους στη βιομηχανία της αεροπορίας, επιστήμονες, αστροναύτες κ.ά. Το έτερο οικιστικό συγκρότημα στην παραποτάμια λεωφόρο Κοτελνιτσέσκαγια φιλοξενούσε ποιητές, ηθοποιούς και διασημότητες της τέχνης, όπως η χορεύτρια Γκαλίνα Ουλάνοβα.

Μετά την πτώση του σοσιαλισμού τη δεκαετία του '90 τα συγκροτήματα αυτά ιδιωτικοποιήθηκαν και έκτοτε η κυβέρνηση θεωρεί πως είναι υποχρέωση των ιδιοκτητών να αναλάβουν τη συντήρησή τους. Οι ιδιοκτήτες από την πλευρά τους – στην πλειονότητά τους πτωχευμένοι ηλικιωμένοι οι οποίοι κληρονόμησαν τις κατοικίες από συγγενείς που συγκροτούσαν την πάλαι ποτέ αφρόκρεμα του καθεστώτος – πιστεύουν ότι είναι καθήκον του δήμου ή του Κρεμλίνου να συντηρήσει τα κτίρια που θεωρούνται ιστορικά μνημεία και αδιαμφισβήτητα αρχιτεκτονικά σύμβολα της Μόσχας. Όπως σημειώνε-

ται στο άρθρο της αμερικανικής εφημερίδας, στη Ρωσία «δεν υπάρχει κουλτούρα της ακίνητης περιουσίας», με αποτέλεσμα άνθρωποι που είναι διατεθειμένοι να διαθέσουν εκατομμύρια για να αποκτήσουν ένα σπίτι να μην επιδεικνύουν τον αντίστοιχο ζήλο να ξοδέψουν έστω ένα καπίκι για να καθαρίζουν την αυλή του. Πρόσφατα, το κτίριο στην παραποτάμια λεωφόρο Κοτελνιτσέσκαγια έλαβε κρατική χρηματοδότηση και ανακαίνιστηκε, αν και πολίτες διατείνονται ότι αυτό συνέβη επειδή ορισμένοι από τους κατοίκους του είναι υψηλόβαθμα στελέχη του Κρεμλίνου.

Στα πρότυπα της Δύσης

Η ιστορία και των «Επτά αδελφών» ξεκινά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Όταν δηλαδή ο Στάλιν είχε θριαμβεύσει απέναντι στη ναζιστική Γερμανία και ήθελε να δει την υπεροχή της περίλαμπρης χώρας του να αντανakλάται πάνω στα κτίρια της πρωτεύουσάς της, Μόσχας. Μιας πόλης που έβγαινε από τον πόλεμο λαβωμένη, λίγο προτού συμπληρώσει τα 800 χρόνια από την ίδρυσή της (στις 7 Σεπτεμβρίου 1947). Το μεγαλείο της εποχής και η υπεροχή της Σοβιετικής Ένωσης έπρεπε να εκφραστούν πάση θυσία ως η προσωποποίηση της δύναμης της χώρας αλλά και ως δείγμα αλάνθαστο της επικείμενης ταχείας ανασυγκρότησής της. Και πρωτεύουσα του σύγχρονου ανεπτυγμένου κόσμου δεν θα μπορούσε να νοηθεί χωρίς ουρανοξύστες. Αυτό πίστευε ο Στάλιν ότι θα σκέφτονταν όσοι επισκέπτονταν το κέντρο της αυτοκρατορίας του και δεν θα αντίκριζαν σε αυτό κτί-

Αεροφωτογραφία της Μόσχας όπου διακρίνεται σε πρώτο πλάνο το ιστορικό ξενοδοχείο «Hotel Ukraina» (νυν «Radisson Royal Hotel»). Στο βάθος δεξιά διακρίνεται το κτίριο του υπουργείου Εξωτερικών της Ρωσικής Ομοσπονδίας.

ΠΟΖΝΑΝ

Αρχοντική, πολύχρωμη, με πλούσιο και ένδοξο παρελθόν, η κουκλίστικη πόλη της Πολωνίας διεκδικεί μια θέση στον ευρωπαϊκό τουριστικό χάρτη.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΙΟ

Η μηχανή Enigma, εφεύρεση του γερμανού μηχανικού Αρθουρ Σέρμπους, είχε χαρακτηριστεί ως το ασφαλέστερο σύστημα κρυπτογράφησης στον κόσμο. Αυτό, έως τη στιγμή που μια ομάδα από το Πανεπιστήμιο του Πόζναν ανέλαβε να λύσει... το αίνιγμά της. Οι Μάριαν Ρεζέφσκι, Χένρικ Ζιγκάλσκι και Γιέρζι Ροτζίσκι αποκρυπτογραφώντας μηνύματα που στέλνονταν με

● Οι πολύχρωμες προσόψεις των σπιτιών δίνουν ξεχωριστή ατμόσφαιρα στην κεντρική πλατεία του Πόζναν.

«
Περνώντας τη γέφυρα του ποταμού Βάρτα θα βρεθείτε στο καταπράσινο νησί όπου δεσπόζει ο Καθεδρικός Ναός των Αγίων Πέτρου και Παύλου. Χτισμένος τον 10ο αιώνα, είναι ο παλαιότερος καθεδρικός της χώρας
»

τον κώδικά της (έργο που συνέχισε και ολοκλήρωσε ο Άλαν Τούρινγκ) συνέβαλαν στη νίκη των συμμαχικών δυνάμεων στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η μνήμη των τριών πολωνών μαθηματικών τιμάται με ένα γλυπτό, μια μεταλλική στήλη με νούμερα και με τα ονόματά τους, τοποθετημένο έξω από το Αυτοκρατορικό Κάστρο του Πόζναν. Η προσφορά τους είναι πάντα πηγή υπερηφάνειας για τους κατοίκους της πόλης, η οποία όμως, ως μία από τις πιο

παλιές πόλεις της Πολωνίας, έχει και άλλους λόγους για τους οποίους μπορεί να είναι υπερήφανη. Ενας από τους κυριότερους είναι η αρχοντική ομορφιά της. Το Πόζναν θεωρείται η πρώτη πρωτεύουσα της Πολωνίας καθώς εκεί ιδρύθηκε η αυλή των πρώτων πολωνών βασιλιάδων, ενώ για ένα διάστημα ανήκε στην Πρωσία και κατοικούνταν και από γερμανικό πληθυσμό. Τρεις ήμισι ώρες με το αυτοκίνητο από τη Βαρσοβία (διαθέ-

τει βεβαίως και αεροδρόμιο), χτισμένο στις όχθες του ποταμού Βάρτα, σήμερα είναι η πέμπτη πιο μεγάλη πόλη της χώρας, με περίπου 540.000 κατοίκους. Κύριο αξιοθέατό της θεωρείται η μεγάλη κεντρική πλατεία με το δημαρχείο (που έχει «κάτι» από Πράγα). Από το ρολόι του μάλιστα βγαίνουν κάθε μεσημέρι στις 12 ακριβώς δύο μεταλλικές κασίδες οι οποίες διασταυρώνουν τα κέρατά τους σαν να τσακώνονται. Σύμφωνα

να με τον θρύλο, πράγματι κάποτε δύο κασίδες τσούγκριζαν επίμονα τα κέρατά τους προσπαθώντας να τραβήξουν την προσοχή των ανθρώπων προς μια φωτιά που είχε ξεσπάσει. Τα δύο ζώα έγιναν τα σύμβολα της πόλης και σήμερα φιγουράρουν σε πολλά αναμνηστικά. Τα σπίτια, γύρω-γύρω στην πλατεία, χτισμένα σε διαφορετικές περιόδους (εντυπωσιακά αναπαλαιωμένα ή ανακατασκευασμένα μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο), βαμμένα με έντο-

να χρώματα ή με ζωγραφισμένες τις προσόψεις τους, είναι τα πολύτιμα εκθέματα σε ένα υπαίθριο μουσείο της τοπικής αρχιτεκτονικής που δεν χορταίνεται. Ακριβώς πάνω στην πλατεία θα δείτε το Στρατιωτικό Μουσείο και σχεδόν δίπλα το Μουσείο της Μεγάλης Επανάστασης (1918-1919). Όλη η περιοχή είναι γεμάτη γκαλερί, μαγαζιά με δώρα, εστιατόρια και μπαράκια. Πολύ κοντά βρίσκεται και το αρχαιολογικό μουσείο της πόλης.